

NIỀM VUI NGẠC NHIÊN

Oscar Wilde (1856-1900), nhà thơ và là nhà viết kịch Ái Nhĩ Lan có viết câu chuyện Giáng sinh thế này:

Mỗi buổi sáng, khi tan lớp học, bầy trẻ ùa vào khu vườn của chàng khổng lồ. Đó là một khu vườn rộng mênh mông, với lớp cỏ xanh rì và mịn màng, với những bông hoa thấp thỏ đây đó tựa hồ những ngôi sao lấp lánh. Đó là chưa nói đến những cây đào mỗi mùa xuân cành hoa lại trở bông màu hồng cho những chùm trái ngọt khi bước sang thu. Thỉnh thoảng, những đàn chim đáp xuống trên ngọn cây, cất giọng hát líu lo, kéo cả đàn trẻ đến nô đùa, lắng nghe chim ca.

Bỗng một hôm tên khổng lồ trở về nhà. Hắn đi vắng từ bảy năm nay, đi thăm ông Chẳng Mập Thù lù, bạn của hắn. Hắn trở về lâu đài của mình, quyết định sẽ không bao giờ ra khỏi nơi này nữa. Về tới nhà, hắn thấy trong vườn của hắn có một bọn con nít nô đùa. Hắn tức giận la hét: "Tụi bây làm gì trong khu đất nhà tao vậy?" Bọn trẻ sợ hãi, chạy trốn hết. Hắn được dịp nạt thêm: "Vườn nhà tao là của tao, không được đứa nào lui tới, nghe rõ chưa? Tao sẽ xây bức tường thật cao và viết rõ bản cấm vào". Bọn trẻ buồn hết chỗ nói. Tên khổng lồ ích kỷ quá. Từ nay bọn trẻ hết chỗ chơi rồi. Đường sá thì bụi bặm và lờm chờm đá sỏi. Mỗi lần tan học, đi ngang qua bức tường vây quanh khu vườn của tên khổng lồ, bọn trẻ không ngớt tiếc xót: "Chà, trước đây tụi mình chơi giỡn trong đó, thật thích quá!".

Thế rồi mùa xuân đến. Cánh đồng lại trở bông. Đàn chim lại trở về trên các ngọn cây. Nhưng trong khu vườn của tên khổng lồ thì mùa đông vẫn kéo dài. Đàn chim không đáp xuống ca hát vì không thấy có trẻ em; các cành đào cũng quên trở bông nữa.

Một bữa nọ, một nụ hoa vừa lộ đầu khỏi mặt đất, chợt thấy treo bảng cấm, thì nó vội chui tọt xuống đất và ngủ tiếp. Duy chỉ có bà Tuyết với ông Băng là khoái chí: "Chà, nàng Xuân đã quên khu vườn này rồi. Tụi mình có thể ở lại đây suốt năm luôn". Thế là ông Băng tiếp tục phủ các cành cây, còn bà Tuyết thì trải lớp thảm trắng che cả cánh đồng cỏ. Chúng còn mời thêm cả cơn gió bắc rít lên dữ dội cả ngày, và mưa đá đập bể các cửa sổ, gạch ngói. Tên khổng lồ rét run, sợ hãi mỗi khi nhìn qua cửa sổ: "Chẳng hiểu tại sao năm nay không thấy mùa xuân đến. Mong sao cho thời tiết khá hơn một tí, chứ cứ điệu này thì chết mất!".

Nhưng mùa xuân lại đến mà mùa hè vẫn không tới. Trong thôn xóm, mùa thu đã làm chín các trái cây, thì khu vườn của tên khổng lồ vẫn chìm dưới tuyết, băng, gió bắc và mưa đá. Một buổi sáng nọ, tên khổng lồ thức giấc. Hắn nghe thấy một điệu nhạc rất êm dịu: "Cái gì vậy kìa dàn nhạc của nhà vua chẳng?" Nhưng không, đó là tiếng hát của chim sơn ca. Đã từ lâu lắm tên khổng lồ không còn nghe chim

hót, nên hẳn không còn biết phân biệt các điệu nhạc nữa. Lạ chưa! Vừa nghe tiếng chim ca, gió bắc không còn gào thét nữa, mưa đá không đập vào mái nhà nữa.

Tên khổng lồ mừng rỡ: "Mùa đông đã qua rồi!". Hẳn nhảy phóc xuống giường, nhìn ra cửa sổ. Hẳn thấy cảnh tượng lạ lùng. Một bầy trẻ đã xuyên thủng bức tường, và lọt vào khu vườn. Chúng leo trèo trên các cành cây. Nghe tiếng trẻ nô đùa, các cây cỏ tươi tỉnh lại, phủ hết lớp tuyết trên đầu. Các bông hoa cũng chui ra nhoén nụ cười với bầy trẻ. Đàn chim cũng không chịu thua: chúng thi nhau trở giọng líu lo hết sức du dương. Duy có một góc vườn vẫn còn mùa đông. Đó là một góc vườn xa nhất. Một em bé tí hon đang loay hoay đi vòng quanh một cây cổ thụ phủ đầy tuyết. Gió bắc rít từng cơn khiến cây cổ thụ run lập cập làm cành lá cứ trĩu xuống mặt đất. Cây cổ thụ rên siết van lơn em bé tí hon: "Bé ơi, ráng chạm đến ta đi, bám vào ta đi!". Em bé cố gắng vươn lên để chạm cành cây cổ thụ, nhưng với mãi không tới. Tên khổng lồ chong mắt nhìn cảnh tượng ấy, lòng bồi hồi cảm động; "Bây giờ ta đã hiểu rồi. Ta ích kỷ quá ... Được rồi, từ nay mùa xuân phải trở về trên khu vườn của ta. Ta sẽ đặt em bé tí hon trên cành cây, rồi ta sẽ đập đổ bức tường. Vườn của ta sẽ mãi mãi thuộc về đàn trẻ thơ".

Tên khổng lồ từ từ bước xuống thang lầu và ra mở cánh cổng của lâu đài. Vừa thấy hẳn, bọn trẻ hoảng sợ chạy tán loạn. Khu vườn trở lại mùa đông giá. Nhưng em bé tí hon trong góc vườn không nhích gót, bởi vì em không thấy tên khổng lồ. Hẳn tiến lại gần em bé, và nhẹ nhàng nâng bổng em lên, đặt em trên một cành cây. Bỗng nhiên, các cành cây đều nở rộ bông hoa, các đàn chim kéo đến ca hát, em bé tí hon quàng tay lên cổ tên khổng lồ và tặng hẳn một cái hôn yêu mến.

Khi các đứa trẻ thấy tên khổng lồ không còn dữ tợn nữa, chúng lại trở vào vườn, và mùa xuân cũng chạy theo chúng.

"Từ nay vườn này thuộc về các cháu", vừa nói tên khổng lồ vừa đập đổ bức tường. Đến trưa, các bà mẹ đi chợ về có thể thấy tên khổng lồ đang đùa giỡn với các thiếu nhi trong khu vườn đẹp nhất trên thế giới. Chiều đến, tất cả các thiếu nhi đến từ giã tên khổng lồ. Tên khổng lồ nhìn trước nhìn sau nhưng không thấy em bé tí hon, em bé đã hôn chàng.

"Em bé tí hon đâu mất rồi? Em bé mà ta đã đặt trên cành cây ấy mà?"
Các em trả lời: "Chúng cháu cũng không biết nữa. Chắc nó về nhà rồi".
Tên khổng lồ nhắn các em: "Nhấn em ấy trở lại đây ngày mai nhé".

Nhưng không ai biết em bé tí hon ở đâu, bởi vì trước đó chưa hề có ai thấy các em. Tên khổng lồ buồn lắm. Mỗi ngày, khi tan học, các em nhỏ vào chơi trong vườn, nhưng không thấy em bé tí hon đâu. Tên khổng lồ dò hỏi tin tức của em, mong muốn gặp em, nhưng không cách nào tìm ra chỗ em ở. Năm tháng trôi qua. Tên khổng lồ trở nên già. Hẳn không thể đùa giỡn với các thiếu nhi nữa. Mỗi ngày hẳn chỉ ngồi trên ghế để xem các chạy nhảy tung tăng trong vườn. Hẳn ngẫm nghĩ: "**Vườn ta lắm hoa thật, nhưng không hoa nào đẹp cho bằng các nhi đông**". Bây giờ hẳn không còn sợ mùa đông nữa, vì hẳn biết rằng vào mùa ấy, nàng Xuân đi ngủ một giấc, các bông hoa cũng xả hơi nhưng rồi sẽ tới lúc xuân thức giấc và hoa lại nở.

Bỗng nhiên, tên khổng lồ dụi mắt và trân tráo nhìn thẳng về đằng trước: có cái gì lạ thường quá! Trong góc vườn xa tít nhất, có một cây phủ đầy hoa trắng tinh. Từ những cành cây bằng vàng óng ánh, những trái bằng bạc buông thõng xuống. **Dưới các cành cây là em bé tí hon mà tên khổng lồ tìm kiếm bao nhiêu năm nay.** Hẳn liền xuống thang lầu, mở cửa lâu đài và tiến nhanh về phía em bé tí hon ấy. Nhưng khi đến gần em bé, hẳn liền nổi sùng trừng trộ: "Ai đã làm hại em bé này vậy?". Thực ra hai bàn tay của em mang vết thương còn đỏ máu và đôi chân xinh xắn của bé có dấu đinh đâm thủng. Tên khổng lồ hét lớn: "Kẻ nào to gan làm em bé bị thương thế này? Nói cho ta biết, ta sẽ lấy gươm phanh

thây nó ra!”. **Nhưng em bé trả lời nhỏ nhẹ: “Không có ai hết. Đây là những vết thương của tình yêu thương”.**

“Thế thì em là ai vậy?” Tên khổng lồ hỏi lại. Bỗng nhiên hắn thấy sờ sờ, và quỳ phục xuống đất. Em bé mỉm cười: **“Bữa nọ, người đã cho ta được giỡn trong vườn của người. Hôm nay, người sẽ được vào vườn của ta tức là Thiên đàng”.**

Chiều hôm ấy, sau lúc tan học, khi các trẻ em trở lại khu vườn để nô đùa, chúng **thấy tên khổng lồ nằm chết dưới cây, mình phủ đầy hoa trắng.**

*Câu chuyện cho ta liên tưởng lời Chúa: Hãy nên như trẻ nhỏ để được vào Nước Trời. Đừng ngăn cấm chúng đến với Ta. Tên khổng lồ ích kỷ sau những chuỗi ngày sống khép kín trong băng giá trống vắng tình thương của trẻ thơ hồn nhiên, đã hoá cái thay đổi não trạng, lối sống, và ô mấp niếm hy vọng trông chờ tìm kiếm em bé tí hon. Bất ngờ tìm thấy em bé trong xó vườn lạnh lẽo không ai biết, nhưng mình mấy chân tay bị trầy trụa chảy máu vì những vết đinh nhọn sắc, hắn xót xa và tức giận. Một niềm vui đích thực ào đến xâm chiếm tâm hồn làm hắn **ngạc nhiên quá sức tưởng tượng** khi nghe em bé tí hon an ủi và chúc phúc: **“Đây là những vết thương của tình yêu thương”.** **Hôm nay, người sẽ được vào vườn của ta tức là Thiên đàng”.** Em bé đó chính là Hai Nhi Giêsu mà hãnh Hy Vọng tìm kiếm. **Ngạc nhiên sung sướng đến chết lịm** trong hoa tuyết trắng. **Hắn quả thực có phúc vì niềm Tin Cây bầy lâu nay đã được thực hiện.** Một hình ảnh đẹp tuyệt vời cho ta ngập chìm trong ánh thiên quang của mầu nhiệm Nhập Thể được tỏ bày trong **Tin Mừng:***

Ngày ấy, Maria chỗi dậy, vội vã ra đi tiến lên miền núi, đến một thành xứ Giuđêa. Bà vào nhà ông Dacaria và chào bà Isave. Và khi bà Isave nghe lời chào của Maria, thì **hài nhi nhảy mừng trong lòng bà, và bà Isave được đầy Chúa Thánh Thần**, bà kêu lớn tiếng rằng: **“Bà được chúc phúc** giữa các người phụ nữ, và **Con lòng Bà được chúc phúc!** Bởi đâu tôi được Mẹ Chúa tôi đến viếng thăm tôi? Vì này, tai tôi vừa nghe lời Bà chào, hài nhi liền nhảy mừng trong lòng tôi. **Phúc cho Bà là kẻ đã tin rằng lời Chúa phán cùng Bà sẽ được thực hiện”.** (Lc 1, 39-45)

I- NIỀM VUI NGẠC NHIÊN ĐƯỢC BAN ĐẦY PHÚC

1- Bà Isave hạnh phúc được Mẹ Chúa đến thăm

Thoạt nghe lời chào của Maria, bà chị Isave đã thấy “thai nhi Gioan trong bụng bà nhảy mừng”. Diễm phúc nào hơn? Quá sức bất ngờ nên buột miệng “Bởi đâu tôi được Mẹ Chúa tôi đến viếng thăm tôi?” Cả hai mẹ con đều mừng rỡ. Đáng kể hơn hết là Gioan. Sự mừng rỡ ấy khiến bà mẹ phải ngạc nhiên sửng sốt, một niềm vui lạ lùng tràn ngập tâm hồn. Gioan mới còn trong bụng mẹ đã nhảy mừng vì nhận ra Đấng Cứu Thế đã đến cũng như ông già Simong và bà goá Anna nhận biết CHÚA LÀ Đấng CỨU THẾ. **Niềm hy vọng chờ trông đã thành thực hiện.** Đúng là Gioan vui mừng trong vai trò Tiên Hồ sẽ loan báo đánh thức muôn dân sám hối đón chờ Chúa xuất hiện. Linh thiêng tuyệt vời thay mầu nhiệm Chúa Nhập Thể Giáng Sinh!

2- Nhưng trên hết vẫn là niềm vui ngạc nhiên của Mẹ Maria.

“Hỡi thiếu nữ Sion đặc tuyển, mừng vui lên Bà thật đầy ân phúc! Thiên Chúa ở cùng Bà”. Thoạt nghe lời thiên sứ truyền tin, Mẹ đã vô cùng ngạc nhiên “bối rối”. Đến khi nghe sứ thần giải thích: “Thưa bà Ma-ri-a, xin đừng sợ, vì bà đẹp lòng Thiên Chúa. Bà sẽ được Thánh Thần ‘rợp bóng’,

Giêsu Con Bà là Thánh, là Cứu Chúa, là Con Đấng Tối Thượng toàn năng tuyệt đối, quyền phép khôn lường". Thiên Chúa sẽ ban cho Người ngai vàng vua Đa-vít, tổ tiên Người.³³ Người sẽ trị vì nhà Giacóp đến muôn đời, và triều đại của Người sẽ vô cùng vô tận.³⁶ Kìa bà Ê-li-sa-bét, người họ hàng với bà, tuy già rồi, mà cũng đang cưu mang một người con trai: bà ấy vẫn bị mang tiếng là hiếm hoi, mà nay đã có thai được sáu tháng.³⁷ **Vì đối với Thiên Chúa, không có gì là không thể làm được.**" (Luca 2: 30-37). *Mẹ hiểu ra và lòng chan chứa niềm vui ngạc nhiên vì không thể nào ngờ Thiên Chúa đã đoái thương nhìn đến phận hèn tôi tớ. Mẹ khiêm tốn "Xin Vâng" theo thánh ý Chúa:*

"Này tôi tì nữ Chúa Trời,
Xin vâng thánh ý theo lời truyền tin"

Mẹ ưng thuận kết ước hôn nhân với Thiên Chúa. Mẹ là thiếu nữ Sion đặc tuyển đón nhận tin vui trong đại làm Mẹ của Con Thiên Chúa:

a- Mẹ đây ơn phúc vì Mẹ là Mẹ ruột của Chúa Giêsu (biological mother). Tràn đầy Thần Khí Chúa, Mẹ đem máu thịt mình nuôi dưỡng Giêsu, Con Mẹ. Khí huyết huyền diệu của Mẹ đã nuôi Giêsu lớn lên trong niềm tin yêu sống động tuyệt đối. Mẹ từng tuyên bố: *"Ta là Đấng hằng ở trong Chúa Ba Ngôi và là Trinh-Nữ Mạc-Khải ..."* (lời Mẹ phán với ông Bruno Cornachiola, người đã bỏ đạo Công-Giáo, theo thệ-phản chống lại các tín-điều về Mẹ Maria). Thực vậy, như Hiến Chế Lumen Gentium công bố: "Khi sứ-thần Thiên-Chúa truyền tin, Đức Trinh-Nữ Maria đã đón nhận Ngôi Lời Thiên-Chúa trong tâm hồn và thân xác, và đem sự nghiệp sống đến cho thế-gian. **Ngài được công nhận và tôn kính là Mẹ thật của Thiên Chúa và của Đấng Cứu Thế.** Được cứu chuộc cách kỳ diệu hơn nhờ công nghiệp Con Ngài, hiệp nhất mật thiết và bền chặt với Con, Đức Maria đã lãnh nhận sứ mệnh và vinh dự cao cả là được làm Mẹ Con Thiên Chúa, do đó làm **ái nữ của Chúa Cha, và cung thánh của Chúa Thánh Thần.**" (chương 8, đoạn 53. Đức Maria và Giáo-Hội)

Từ nay, Cung lòng Mẹ là đền đài Con Thiên Chúa đến ngự. Mẹ là "Hòm Bia Thiên Chúa, là nhà châu đầu tiên của Thánh Thể Chúa, đem Chúa đến cho muôn dân chiêm ngưỡng kết hợp.

b- Mẹ đây ơn phúc vì Mẹ đã được tiên định làm Mẹ Thiên Chúa ngay khi nguyên tổ phạm thượng. Vì nguyên tổ nghe lời khéo léo dỗ ngọt của mãng xà Satan, Thiên Chúa đã phán: *"Ta sẽ đặt đố-kỵ giữa ngươi và Người Nữ, giữa dòng dõi ngươi và dòng dõi Người, trong khi ngươi rình cắn gót chân Người thì Người sẽ đạp nát đầu ngươi".* **Mẹ là Eva Mới,** Mẹ đã được tiên định làm Mẹ Thiên Chúa, ứng nghiệm lời các ngôn sứ tiên báo Con Thiên Chúa xuống thế cứu độ dân Người.

- **Như ngôn sứ Mikha** tuyên sấm trong Bài Đọc I

Đây lời Chúa phán: *"Hỡi Bêlem Ephrata, ngươi nhỏ nhất trong trăm ngàn phần đất Giuđa, nhưng nơi ngươi sẽ xuất hiện một Đấng thống trị Israel, và nguồn gốc Người có từ nguyên thủy, từ muôn đời. Vì thế, Người sẽ bỏ dân Người cho đến khi một người nữ phải sinh, sẽ sinh con. Số còn lại trong anh em Người, sẽ trở về với con cái Israel. Người sẽ đứng vững và chẵn dặt trong sức mạnh của Chúa, trong thánh danh cao cả của Chúa là Thiên Chúa của Người. Và họ sẽ trở về, vì bấy giờ Người sẽ nên cao trọng cho đến tận cùng trái đất. Vì vậy, Người sẽ là chính sự bình an".*

Sách ấy bắt đầu như thế này: "Của lễ hy tế, của lễ hiến dâng, của lễ toàn thiêu và của lễ đền tội, Chúa không muốn cũng không nhận, mặc dầu được hiến dâng theo lễ luật. Đoạn Người nói tiếp: Lạy Chúa, này đây con đến để thi hành thánh ý Chúa". Như thế đã bãi bỏ điều trước để thiết lập điều sau. Chính bởi thánh ý

đó mà chúng ta được thánh hoá nhờ việc hiến dâng Mình Chúa Giêsu Kitô một lần là đủ. (Mk 5, 2-5a)

- **Như ngôn sứ Isaya** được Thiên Chúa giao cho sứ mạng rao truyền Lời Người.

"Từ gốc Giesê sẽ mọc lên một chồi non,
và một bông hoa sẽ mọc lên từ bên gốc nó."

(Is. 11:1)

Trả lời vua Achaz cậy nhờ cầu xin với Chúa, ngôn sứ Isaya bảo vua: "Người cứ xin Thiên Chúa của người ban cho người một dấu, hoặc dưới đáy âm phủ hoặc trên chốn cao xanh." Vua Achaz trả lời:

"Tôi không xin Chúa cao vời,
Tôi nào dám thử thách Người! Chúa ơi!"

Isaya tiếp lời: "Vì vậy, chính Thiên Chúa sẽ ban một dấu cho các người thấy rõ:

Này đây, đó là người thiếu nữ mang thai,
sẽ sinh hạ một con trai của bà,
và đặt tên là Emmanuel

(Is 7,10-14).

Ngôn sứ Isaya tiên báo vinh quang sẽ đến với Sion:

"Vì ta có phúc tuyệt vời,
Một con trẻ đã chào đời vì ta,
Người thương ban xuống cho ta
Một trai thần diệu sẽ là cứu tinh.
Danh Ngài rạng rỡ hiển vinh,
Vai Người đỡ gánh quyền hành thế gian
Muôn dân ca tụng gọi tên:
Ngài là cố vấn chí tôn tuyệt vời,
Người là Thiên Chúa đời đời,
Là Cha hùng mạnh, muôn người tri ân,
Người là hoàng tử bình an,
Người là toàn thiện, chí nhân, uy quyền".

(Is. 9: 5)

::: Cong Giao Viet Nam :::

c- Mẹ đây ơn phúc vì Mẹ có phúc lạ hơn mọi người nữ

*** Mẹ có phúc lạ hơn mọi người nữ vì Mẹ vô nhiễm tội nguyên**

Tông sắc Ineffabilis Deus của Đức Piô IX ngày 8.12.1854 công bố: "Rất Thánh Trinh Nữ Maria ngay từ lúc tượng thai, bởi ân sủng và đặc ân của Thiên Chúa toàn năng, nhờ vào công nghiệp của Đức Kitô Giêsu Đấng Cứu độ loài người, đã được gìn giữ tinh tuyền khỏi mọi vết nhơ của tội tổ tông".

Sách Giáo lý Hội Thánh Công giáo viết:

Đức Trinh Nữ Diễm Phúc Maria, đã được gìn giữ khỏi mọi tỳ ố nguyên tội ngay từ lúc thụ thai, do ân sủng và tình thương đặc biệt của Thiên Chúa toàn năng, nhờ công nghiệp của Đức Giêsu Kitô Đấng Cứu Độ loài người (DS 2803). Mẹ có được **"sự thánh thiện tuyệt vời có một không hai" "ngay từ lúc tượng thai"** hoàn toàn là do Đức Ki-tô: Mẹ đã "được cứu chuộc cách kỳ diệu nhờ công nghiệp Con Mẹ". Hơn bất cứ thụ tạo nào khác, Chúa Cha đã thi ân giáng phúc, cho Mẹ "hưởng muôn vàn ân phúc của Thánh Thần, từ cõi trời, trong Đức Ki-tô". Người **"đã chọn Mẹ trong Đức Ki-tô, trước**

cả khi tạo thành vũ trụ, để trước thánh nhan Người, trở nên tinh tuyền thánh thiện, nhờ tình thương của Người".

Các Giáo phụ Đông Phương gọi Mẹ Thiên Chúa là Đấng Rất Thánh và tôn vinh Mẹ là "Đấng không hề vương nhiễm một tội nào, như một thụ tạo mới do Chúa Thánh Thần nắn đúc và tác tạo" (x. LG 56). Nhờ ân sủng Thiên Chúa, Đức Maria suốt đời vẫn tinh tuyền không hề phạm tội riêng nào.

* **Mẹ có phúc lạ hơn mọi người nữ vì Mẹ được đặc ân hồn xác lên trời**

Trong *tông hiến Munificentissimus Deus của Đức Piô XII ngày 01-11-1950*, Đức Thánh Cha tuyên bố: "Chúng Tôi công bố, tuyên xưng, và định tín giáo lý đã được Thiên Chúa mạc khải này: Đức Maria trọn đời đồng trinh, Mẹ Vô Nhiễm của Thiên Chúa, sau khi hoàn tất cuộc đời dương thế, **đã được đưa lên Trời Hiển Vinh cả Hồn lẫn Xác**". Thiên Chúa đã tuyển chọn Mẹ làm Mẹ Thiên Chúa. Do đó, Thiên Chúa dành riêng cho Mẹ những đặc ân cao quý nhất, nhân loại không ai được Ngài trao ban những ân huệ quý giá như vậy.

Khi Đức Piô XII công bố tín-điều "*Mẹ Hồn Xác Lên Trời*" vào ngày lễ Các Thánh 1-11-1950, Đức Mẹ cũng tỏ ra xác-nhận tín-điều này khi cho *Đức Thánh Cha thấy mặt trời nhảy múa bốn lần* trong các ngày 30 và 31 tháng 10, ngày 1 và 8 tháng 11 năm 1950 y như mặt trời đã nhảy múa ở Fatima ngày 13-10-1917

d- Mẹ đầy ơn phúc vì "Giêsu Con lòng bà gồm phúc lạ". Niềm vui ngạc nhiên của Mẹ là niềm vui của **Mâu Nhiệm Phục Sinh**. Chúa Giê-su là Thượng Tế tối cao, duy nhất, vĩnh viễn đời đời. **Hy tế Người dâng lên Chúa Cha được cử hành hằng ngày trên khắp thế giới trong các thánh lễ qua bí tích Thánh Thể**. Trong thông điệp *Ecclesia de Sacramentis*, Thánh Giáo hoàng Gioan Phaolô II khẳng định "*Giống như người phụ nữ đã xúc dầu cho Chúa Giê-su ở Bêtania, Giáo hội không sợ 'sự phung phí', cống hiến hết khả năng của mình để bày tỏ sự kinh ngạc và tôn thờ của mình trước món quà vô song là Bí tích Thánh Thể*"

II- NIỀM VUI NGẠC NHIÊN LÀ DO XÁC TÍN QUYỀN NĂNG CAO CẢ CỦA THIÊN CHÚA

1- Dakaria không tin nên chúa cho câm đến khi Thánh ý Chúa thực hiện.

Tư tế Dakaria trúng thăm được vào dâng hương trong Đền Thờ. Trong giờ dâng hương đó, toàn thể dân chúng cầu nguyện ở bên ngoài. Bỗng một sứ thần của Chúa hiện ra với ông, đứng bên phải hương án. Thấy vậy, ông Dakaria bối rối, và sợ hãi. Nhưng sứ thần bảo ông: "Này ông đừng sợ, vì Thiên Chúa đã nhận lời ông cầu xin: bà Ê-li-sa-bét vợ ông sẽ sinh cho ông một con trai, ông phải đặt tên cho con là Gio-an. Ông sẽ được vui mừng hơn hở, và nhiều người cũng được hỷ hoan ngày con trẻ chào đời. Em bé sẽ nên cao cả trước mặt Chúa. Rượu lụt rượu nồng em sẽ đều không uống. Ngay khi còn trong lòng mẹ, em đã đầy Thánh Thần. Em sẽ đưa nhiều con cái Ítraen về với Thiên Chúa của họ. Được đầy thần khí và quyền năng của ngôn sứ Ê-li-a, em sẽ đi trước mặt Chúa, để làm cho lòng cha ông quay về với con cháu, để làm cho tâm tư kẻ ngỗ nghịch lại hướng về nẻo chính đường ngay, và chuẩn bị một dân sẵn sàng đón Chúa". Ông thưa với sứ thần: "Dựa vào đâu mà tôi biết được điều ấy? Vì tôi đã già, và nhà tôi cũng đã lớn tuổi." Sứ thần đáp: "Tôi là Gáp-ri-en, hằng đứng hầu trước mặt Thiên Chúa, tôi được sai đến nói với ông và loan báo tin mừng ấy cho ông. **Và nay ông sẽ bị câm, cho đến ngày các điều ấy xảy ra, bởi vì ông đã không tin lời tôi**". Dân chúng đợi ông Dakaria, và lấy làm lạ sao ông ở lại trong cung thánh lâu như thế. Lúc đi ra, ông không nói với họ được, và dân chúng biết là ông đã thấy một thị kiến trong cung thánh. Còn ông, ông chỉ làm hiệu cho họ và vẫn bị câm. (Luca 1:9-22)

"Khi con trẻ được tám ngày, họ đến làm phép cắt bì, và tính lấy tên cha là Dacaria mà đặt cho em. Nhưng bà mẹ lên tiếng nói: "Không, phải đặt tên cháu là Gio-an". Họ bảo bà: "Trong họ hàng của bà, chẳng ai có tên như vậy cả". Rồi họ làm hiệu hỏi người cha, xem ông muốn đặt tên cho em bé là gì. Ông xin một tấm bảng nhỏ và viết: "Tên cháu là Gio-an." Ai nấy đều ngỡ ngàng. Ngay lúc ấy, miệng lưỡi ông lại mở ra, ông nói được, và chúc tụng Thiên Chúa. Láng giềng ai nấy đều kinh sợ. Và các sự việc ấy được đồn ra khắp miền núi Giu-đê. Ai nghe cũng để tâm suy nghĩ và tự hỏi: "Đứa trẻ này rồi ra sẽ thế nào đây?" Và quả thật, có bàn tay Chúa phù hộ em. (Luca1: 59-66). Ông Dacaria vì thiếu niềm tin nên bị trừng phạt. Phải đến khi ông xác tín quyền năng cao cả của Thiên Chúa, ông mới hết câm.

2-Trái lại, Mẹ Maria xác tín ngay khi được sứ thần giải thích.

Niềm xác tín đã được minh thị trong Tin Mừng:

"Lời Chúa phán cùng Bà sẽ thực hiện,
Thật phúc cho Bà đã tin như vậy"

Mẹ xác tín nên Mẹ vui mừng thi hành thánh ý Chúa, như trong **Bài Đọc II**, chính Chúa Giêsu Con Mẹ đã xin vâng thi hành theo thánh ý Chúa:

Anh em thân mến, khi đến trong thế gian, Chúa Giêsu phán: "Chúa đã không muốn của hy tế và của lễ hiến dâng, nhưng đã tạo nên cho tôi một thể xác. Chúa không nhận của lễ toàn thiêu và của lễ đền tội. Nên tôi nói: 'Lạy Chúa, **này con đến để thi hành thánh ý Chúa**, như đã nói về con ở đoạn đầu cuốn sách". Sách ấy bắt đầu như thế này: "Của lễ hy tế, của lễ hiến dâng, của lễ toàn thiêu và của lễ đền tội, Chúa không muốn cũng không nhận, mặc dầu được hiến dâng theo lễ luật. Đoạn Người nói tiếp: *Lạy Chúa, này đây con đến để thi hành thánh ý Chúa*". Như thế đã bãi bỏ điều trước để thiết lập điều sau. *Chính bởi thánh ý đó mà chúng ta được thánh hoá nhờ việc hiến dâng Mình Chúa Giêsu Kitô một lần là đủ.* Dt 10, 5-10

Quả vậy, thay vì đáng lẽ có thể ở lại lo cho bản thân vì đang mang thai, Mẹ "trối dạ, vội vã ra đi tiến lên miền núi", đem tin vui đến chị họ của Mẹ, bất kể đường xá xa xôi vất vả khó khăn. Sự vội vã *không hẳn chỉ minh chứng lòng xác tín của mình muốn tán dương Thiên Chúa toàn năng uy quyền* đã làm cho Mẹ việc trọng đại kỳ diệu *mà còn là đem niềm vui chia sẻ cho mọi người xung quanh.*

III- NIỀM VUI NGẠC NHIÊN LÀ NIỀM VUI CHIA SẺ

1- Đem hạnh phúc đến cho tha nhân

Thánh giáo hoàng Gioan Phaolô II chia sẻ trong buổi tiếp kiến chung vào ngày 26-1-2000:

Khi chiêm ngắm vinh quang của Thiên Chúa Ba Ngôi trong công trình sáng tạo, con người phải suy niệm, ngợi khen và tái khám phá lại điều kỳ diệu. Trong xã hội đương đại, con người trở nên thờ ơ *"không phải vì thiếu những điều kỳ diệu, mà vì thiếu sự ngạc nhiên"*

Thánh vịnh ca ngợi công trình sáng tạo ấy:

2] Lạy Chúa cao sang!
Trời cao tường thuật truyền loan,
Công trình kỳ vĩ vinh quang của Ngài.
[3] Hôm nay thủ thi ngày mai,

Đêm nay thổ-lộ việc Ngài đêm sau.
[4-5] Âm thanh bật tiếng mặc dầu,
Việc Ngài đã khắp hoàn cầu dội vang,
Khấp trong trời đất mênh mang,
Chân trời góc biển xốn xang Lời Ngài.
(Tv 19,1-5).

Ta ngạc nhiên trước thiên nhiên muôn vẻ kỳ diệu, nhưng thiên nhiên con người là kỳ công vĩ đại hơn hết. Một thụ tạo mang hình ảnh của Thiên Chúa. Hành trình của Đức Tin là tìm kiếm gặp gỡ Chúa. Hằng ngày, ta gặp những người ở xung quanh ta, chính là ta đối diện với Chúa. Nhìn một bóng hồng nhan sắc mặn mà kiêu sa, ta thường trầm trồ khen đẹp, có bao giờ ta ca ngợi đó là công trình sáng tạo của Thiên Chúa? Hằng ngày xung quanh ta dập dìu những khuôn mặt nhếch nhác vất vưởng bên lề xã hội, có bao giờ ta nghĩ đến Chúa hiển dung, đến hình ảnh Chúa Kitô trên thập giá? Hay ngoảnh mặt làm ngơ mà không chia sẻ? Hằng ngày ta gặp gỡ

Những thân tàn lẩn lóc bỏ rơi
Những góc đời tả tơi căn cõi
Những tâm hồn chìm trong tăm tối
Những tiếng nói niềm tin xói mòn
Những người chẳng chốn nương thân
Bị đời trục xuất giống dân lạc loài,
Tâm tư khắc khoải u hoài,
Cầu mong cho hết đêm dài tối tăm.

Ta hãy ngạc nhiên mà thốt nên lời:

Chúa ơi, Con thấy Thầy rồi,
Ngài đang đứng đó, Thầy vời gọi con
Gọi con đem tấm lòng son,
Chạy ra đón họ là con đón Thầy.

2- Được Thiên Chúa ở cùng qua bí tích Thánh Thể

Khi lãnh nhận bí tích Thêm sức, chúng ta được đón nhận 7 ơn Chúa Thánh Thần, trong đó có ơn **biết ngạc nhiên và kính sợ**. Những ơn này, như Sách Giáo lý Giáo hội Công giáo giải thích, nhằm mục đích *"giúp chúng ta tiến sâu hơn vào ơn làm con cái Thiên Chúa, tháp nhập chúng ta cách mật thiết hơn vào Đức Ki-tô, làm cho dây liên kết với Hội Thánh được chặt chẽ hơn, gắn bó thiết thực hơn với sứ mạng của Hội Thánh và giúp chúng ta làm chứng cho đức tin Ki-tô Giáo bằng lời nói và việc làm"* (GLCG, 1316). Như thế, "không thể mừng Giáng sinh mà không có sự ngạc nhiên", như lời Đức Thánh Cha Phanxicô giảng trong Kinh chiều I lễ Đức Maria Mẹ Thiên Chúa nhân dịp cuối năm bước vào lễ Giáng sinh năm 2021. "Nhưng sự ngạc nhiên không chỉ dừng lại ở những cảm xúc hời hợt bên ngoài, một bữa tiệc hoặc mua sắm vô độ. Tất cả những điều này không nói lên trung tâm của sự kiện Thiên Chúa Nhập thể. Đức Thánh Cha giải thích, **"trung tâm của Giáng sinh phải là "Ngôi Lời đã trở nên người phàm và cư ngụ giữa chúng ta"** (Ga 1, 14).

IV- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa

Con như tên khổng lồ kia đã từng sống khép kín ngăn không cho trẻ thơ đến vườn của Chúa. Nhưng Chúa khoan dung cho con tỉnh ngộ sau những chuỗi ngày sống trong băng giá. Chúa cho con tìm thấy Chúa Hài Đồng trên lùm cây. Xin Chúa chúc lành cho con như Chúa đã chúc phúc cho tên khổng lồ ấy.

Lạy Chúa

Chúa giao cho con chăm bón vườn nho của Chúa. Nhưng quân gian theo lệnh Satan đến quấy phá. Hiệp thông cùng cộng đoàn **Đáp Ca Thánh Vịnh**, con xin Chúa rủ tình xót thương giải cứu cho con. Con xin Ngài đến thăm vườn nho Ngài đã cấy.

[15] Lạy Chúa tể càn khôn!

Xin Ngài trở lại giải nan,
Xin Ngài ngó xuống xem còn hay không?

[16] Xin thăm vườn cũ Ngài trồng,
Xin che chở nó, phục hưng vườn Ngài.

[17] Những ai phóng hoả ngút trời,
Ngài nghiêm sắc mặt, tiết nòi quân gian.

[18] Xin giơ tay bệnh vực Đấng ngồi bên hữu Chúa,
Là người Chúa ban thêm sức, thật quả hùng cường!

[19] Chúng con quyết không lạc đường, xa Chúa,
Xin Ngài cho chúng con sự sống của Chúa Trời,
Để chúng con ca tụng danh Ngài luôn luôn!

(TV 80: 15-19)

::: Cong Giao Viet Nam :::

Lạy Mẹ Trinh Vương

Con theo gót Mẹ kiêu Thánh Thể đến miền Giuđê, trong niềm vui ngạc nhiên vỡ oà ập xuống nhà bà Êligiabét, con xin được cùng Mẹ dâng lời ca Ngợi Khen Magnificat: => <https://youtu.be/r1Pu-GXSFys>

*Hồn tôi chúc tụng Chúa tôi,
Trí tôi hớn hở mừng vui nghẹn lời,
Xin Ngài, Đấng cứu độ tôi,
Lắng nghe thì nữ dâng lời tạ ơn
Muôn tâu xin Chúa tử nhân
Lắng nghe tôi tá dâng lời tán dương:*

* * *

Tôi nay diễm phúc phi thường.
Được Người nhìn đến đoái thương phận hèn,
Muôn đời sẽ mãi ngợi khen
Danh Người chí thánh, chí tôn vô cùng!

Người là Thượng Đế toàn năng,
Cho tôi bao chuyện kỳ công lạ thường!
Muôn đời Chúa vẫn xót thương,
Nâng người kính sợ, khiêm nhường phục vâng

Đẹp phượng quyền thế kiêu căng,
Biểu dương sức mạnh uy hùng ra tay!
Người nghèo Chúa thương dư đầy,
Kẻ giàu, Chúa đuổi thẳng tay trở về.

Ít-ra-en, Chúa độ trì,
Chở che tôi tổ chỉ vì lòng thương.
Áp-ram tổ phụ hiền lương,
Cháu con được Chúa xót thương dường nào!
Như xưa Ngài đã ước giao:
Đời đời miêu-duệ dạt dào hồng ân.

::: Cong Giao Viet Nam :::

Ben. Đỗ Quang Vinh